

DARMO 1/2 ROUTI - IV.

ĀĀEtrtek, 26 ĀĀervenec 2018

4. KoĀka ĀĀEenda NĀco se mihlo za oknem naĀjeho pĀTMĀ-zemnĀ-ho ateliĀĀrovĀĀho bytu a hned to zase zmizelo. ChvĀ-li nic a najednou sedĀlo na parapetu odrostlejĀĀ- mourovatĀĀ kotĀ, a mĀ[^]ouklo na pozdrav. SkoĀilo do mĀ-stnosti a zvĀdavĀ se rozhlĀĀdlo. VĀbec mu nevadilo, Ā^{3/4}e tam stojĀ-m a Ājlo prozkoumat misky, kterĀĀ mĀl Ā molek pod oknem. Ten leĀ^{3/4}el na kĀTMesle stoĀenĀ^{1/2} do klubĀ-Āka a nevĀdĀl o svĀtĀ. ĀĀVstĀjvej lenochu, mĀjme nĀjvĀitĀvu, ĀĀe dloubla jsem do kocoura. LĀ-nĀ se protĀjhl a pak uvidĀl vetĀTMelce.

VyskoĀil na vĀjechny ĀtyĀTMi, ale zĀ⁻stal stĀjt a jen po mnĀ, tĀjavĀ koukal. VykroĀila jsem pomalu smĀrem ke kotĀti a Āekala, Ā^{3/4}e okamĀ^{3/4}itĀ uteĀe. Hrdina Ā molek se pĀTMikrĀenĀ sunul za mnou. ZvĀ-ĀTMĀjtko nejenĀ^{3/4}e neuteklo, ale klidnĀ se nechalo Ā molkem oĀichat, otĀTMelo se mi o nohy, pak znovu mĀ[^]ouklo a odeĀjlo oknem.

ĀĀVypadal jak kocour ĀĀEenda, kterĀĀho mĀli vloni u tety v NetkovicĀ-ch, pamatujeĀj se na nĀj? ĀĀe popisovala jsem pozdĀji Michalovi nezvanĀĀho hosta. NeubĀhla ani pĀTMlhodina a ĀĀEenda byl zase na oknĀ. Ten den jeĀitĀ, tĀTMikrĀit a pĀTMi poslednĀ-nĀjvĀitĀvĀ se klidnĀ natĀjhl na koberec a zdĀTMĀ-mnul si. To zvĀ-ĀTMĀjtko se prostĀ rozhodlo, Ā^{3/4}e u nĀjs bude bydlet.

ĀĀSice vypadĀj jako ĀĀEenda, ale je to koĀka, ĀĀe oznĀjmila jsem po bliĀ^{3/4}ĀĀ-m zkoumĀjnĀ-pod ocĀjskem.

ĀĀTak to mĀ^{3/4}e bĀ^{1/2}t ĀĀtaĀĀe ĀĀEenda, ĀĀe zavolal Michal z atelieru.

NestaĀila jsem se divit. ĀĀekala jsem protesty a Ā^{3/4}ĀĀdnĀĀ se nekonaly. MoĀ^{3/4}nĀj si Michal ĀTMekl, Ā^{3/4}e uĀ^{3/4} je to jedno, jestli se nĀjm pod nohama motĀj jedna koĀka nebo dvĀ. RadĀji jsem se neptala, aby si to jeĀitĀ, nerozmyslel. JenĀ^{3/4}e druhĀ^{1/2} den jsem to stejnĀ nevydrĀ^{3/4}ela a vysvĀtlenĀ- bylo pĀTMekvapivĀĀ. Michal nemohl pĀTMenĀĀst pĀTMes srdce, Ā^{3/4}e jsem nechala Ā molka vykastrovat. ZĀTMejmĀ nĀjakĀj sameĀkovskĀj solidarita. ZdĀjil se mu najednou smutnĀ^{1/2}, lenivĀ^{1/2} a bez smyslu Ā^{3/4}ivota. Usoudil, Ā^{3/4}e mu spoleĀnost dalĀjĀ- koĀky prospĀje.

ĀĀProĀ se na mĀ, tak mraĀĀ-Āj, Michale? ĀĀe zeptala jsem se pĀTMi pohledu na jeho svraĀitĀlĀĀ Āelo.

ĀĀJĀj jsem si jen pĀTMedstavil, kdybys nĀco takovĀĀho provedla mnĀ. No hrĀ⁻za! ĀĀe

ĀĀNeboj, zlato, pokud si nezaĀneĀj znaĀkovat dveĀTMe a okna jako Ā molek, nic ti nehrozĀ-, ĀĀe ujistila jsem ho. ĀĀza mĀjĀj pravdu, tĀTMeba ho ĀĀEenda troĀjku rozveselĀ-. ĀĀe

NaĀje ĀjelmĀky tvoĀTMily velmi nesourodou dvojici. SiamskĀ^{1/2} kocour Ā molek byl ĀjlechtĀnĀj gauĀovĀj ozdoba a ĀĀEenda naopak typickĀj koĀka domĀicĀ-, kterĀj dosahovala sotva tĀTMetiny Ā molkovy velikosti. PĀTMesto ho doslova adoptovala a jĀj bych nevĀ^ĀĀmĀ, jak Ā⁰Ā^{3/4}asnĀĀ zĀjĀ^{3/4}itky mĀ, v budoucnu ĀekajĀ- pĀTMi pozorovĀjnĀ- tohoto zvĀ-ĀTMecĀ-ho druhu.

ÄĚenda

vyÄĚadovala, aby to okno, kterÄĚ½m k nÄĚjm poprvÄĚ pÄĚmiÄĚila, bylo stÄĚle aspoÄĚ pootevÄĚenÄĚ. Jinak u nÄĚj sedÄĚla a nepÄĚetrÄĚitÄĚ mÄĚoukala. Vedlo do vnitrobloku, kde bylo pÄĚj stromÄĚ, zÄĚjhonkÄĚ a suÄĚjÄĚkÄĚ na prÄĚdlo, takÄĚ¼e pokud zrovna nemrzlo, zÄĚstÄĚvalo otevÄĚenÄĚ a dostalo nÄĚzev äĚžkoÄĚiÄĚ- oknoâĚœ. ÄĚenda kaÄĚ¼dou chvÄĚli nÄĚkam odbÄĚhala a lÄĚkala ÄĚ molka s sebou. DÄĚTMÄĚ-ve nikdy sÄĚjm ven nechodil, ale nebrÄĚnila jsem mu, pÄĚmiÄĚpadalo mi to pÄĚmiÄĚrozenÄĚjÄĚÄĚ-, neÄĚ¼ ho zavÄĚrat v bytÄĚ. SnaÄĚ¼il se mazanou a svÄĚtaznalou ÄĚendu napodobovat, ale byl velmi opatrnÄĚ½. NejdÄĚTMÄĚ-ve ji jen pozoroval z parapetu. Potom se osmÄĚlil a skoÄĚil do zahrady. Dlouho se prochÄĚjel jen pod oknem a kaÄĚ¼dou chvÄĚli mÄĚ volal, protoÄĚ¼e kdyÄĚ¼ mÄĚ vidÄĚl, byl klidnÄĚjÄĚÄĚ-. Pak najednou zmizeli oba. V duchu jsem se s kocourem louÄĚila a uÄĚ¼ jsem ho vidÄĚla pÄĚmiÄĚjetÄĚho nebo ukradenÄĚho. NaÄĚjtÄĚstÄĚ- ho ÄĚenda po chvÄĚli pÄĚmiÄĚivedla v poÄĚmiÄĚjdu nazpÄĚt.

Po pÄĚj dnech jsem dokonce mohla ÄĚplnÄĚ zruÄĚjit koÄĚiÄĚ- zÄĚchod, neboÄĚ ÄĚenda zÄĚmejmÄĚ ÄĚ molkovi vysvÄĚtlila, ÄĚ¼e takovÄĚ vÄĚci se doma nedÄĚlajÄĚ-. VlastnÄĚ jim zÄĚstaly jen misky ve vÄĚklenku pod oknem, do kterÄĚ½ch jsem jim pÄĚknÄĚ podstrojovala. ÄĚenda si navÄĚc samostatnÄĚ vylepÄĚjovala jÄĚ-delnÄĚ-ÄĚek, protoÄĚ¼e umÄĚla lovit. KaÄĚ¼dou chvÄĚli pÄĚmiÄĚinesla ptÄĚjÄĚka nebo myÄĚjku a pokaÄĚ¼dÄĚ nejdÄĚTMÄĚ-ve pÄĚmiÄĚedvedla jakÄĚ½si zvlÄĚjÄĚtnÄĚ-rituÄĚlnÄĚ- tanec na oslavu koÄĚmisti, kterou si pak odnesla k miskÄĚjm a slupla. KdyÄĚ¼ se v tu chvÄĚli ÄĚ molek pÄĚmiÄĚiblÄĚ-ÄĚil, jako ÄĚ¼e by taky kousek ochutnal, hned se po nÄĚm varovnÄĚ ohnala.

âĚžTo je pÄĚmiÄĚ-roda, Helenko,âĚœ konejÄĚil mÄĚ Michal, kdyÄĚ¼ vidÄĚl, jak se snaÄĚ¼ÄĚ-m ÄĚendu vyhnat ven i s ÄĚlovkem.

âĚžAle jÄĚ nechci vidÄĚt, jak se pÄĚmiÄĚ-roda vzÄĚjemnÄĚ poÄĚ¼ÄĚ-rÄĚj,âĚœ zakrÄĚ½vala jsem si oÄĚi a ucpÄĚjvala uÄĚj.

V tÄĚdobÄĚ jsem pracovala pÄĚmiÄĚevÄĚjÄĚnÄĚ doma, tak se dal udrÄĚet dostateÄĚnÄĚ½ poÄĚmiÄĚidek, ale kdyÄĚ¼ jsme tÄĚeba vedli domÄĚ nÄĚjvÄĚjtÄĚvu, pod rÄĚznÄĚ½mi zÄĚminkami jsme vbÄĚhali do bytu s pÄĚmiÄĚedstihem a rychle likvidovali pÄĚmiÄĚ-padnÄĚ pozÄĚstatky koÄĚiÄĚ- hostiny. SlabÄĚ- nÄĚjturey by nemusely pÄĚj myÄĚjÄĚ-ch hlaviÄĚek u misky rozdÄĚ½chat.

Bylo

nedÄĚlnÄĚ- odpoledne a my jsme doma umÄĚrali vedrem. Teploty uÄĚ¼ ÄĚtvrtÄĚ½ den ÄĚjplhaly k pÄĚtatÄĚmicÄĚ-tce a ÄĚlovÄĚk nevÄĚdÄĚl, kam by se pÄĚmiÄĚed protivnÄĚ½m horkem schoval. U vody jsme se spÄĚlili uÄĚ¼ v sobotu, tak nÄĚjs to nikam netÄĚjhlo.

âĚžKrÄĚjlovstvÄĚ- za klimatizaci!âĚœ kvÄĚlel Michal.

âĚžNebo

aspoÄĚ za dlouhÄĚ zÄĚjvÄĚsy.âĚœ

âĚžProÄĚ,

tobÄĚ nestaÄĚ- zataÄĚenÄĚ ÄĚ¼aluzie?âĚœ

â€žAle ano, jen jsem si vzpomněla na Itálii. Jednou mě tam v létě pozvali na návštěvu do rodiny a koukala jsem, jak to mají vymyleně. V době sestry zatahují táhla k zívání, které jsou dlouhé tak, že se vajílejí po zemi. Potom vezmou lavory se studenou vodou a nacpou do nich konce táhla zívání. Textil nasívá vodu a ta se odpařuje do vzduchu.â€œ

â€žHm, to je skvělá systém. My si máme čeme dělat do laboru akorát nohy,â€œ konstatoval Michal.

â€žVidíš,
to máme čemeâ€œ, vyskočila jsem z káblesla, â€žale májme jen jeden, tak si je tam strážme oba.â€œ
V televizi začala detektivka a na nás musel být chvatný pohled. Káblesla přišunuté k sobě, nohy ve vodě a v rukou misky se zmrzlinou. Koukali jsme na Columba, vachtaje u toho spokojeně palci.

â€žHele, podvej! Co to máš?â€œ vztyčil se najednou Michal v laboru.

â€žCo?
Kdo? Počkej, neblázní, vady to vylíže!â€œ

Pak jsem
i já uviděla molka, jak si pyžmá vykračuje s myšičkou v tlamě.

â€žOna u
ho to taky naučila,â€œ vzdychla jsem.

Á molek se nám přišel s lovčkem pochubit. Položil mě na podlahu a čekal na pochvalu. Než jsem se nadechla k proslovu, stalo se něco nečekaného. Myška sebou přikrčí mrskla, rozhlédla se a prchla do kouta. Překvapeně Á molek vyrazil za námi a chtěl ji chytit. Nevěděl bych, co dokáže pud sebezáchovy. Jakmile se kocour přiblížil, mě najednou vypískla a vyskočila asi dvacet centimetrů vysoko. Á molek se zastavil uprostřed pohybu a zřal. Vtom mě vyskočila ješitě jednou, ale tentokrát proti kocourovi, zakousla se mu do kůže na krku a zůstala tam viset. Á molka chytil oplně amok a začal zbít síle látkou okolo mástnosti. Chvělemi to bral doslova po zdech. Když se mu konečně podařilo toho rozléleného hlodavce setřít, měl přímě nám od tch chvěle obrovský respekt. Nehodlal se u ani přiblížit k rohu, kam se myška znova vmačkala a čekala, co bude dál.

Vážejchno se to seběhlo tak rychle, že jsme s Michalem jen vyjeveně zřali. Natáhla jsem se pro ručník, abychom konečně mohli opustit labor. Stejně vajíak u bylo kolem mokro, protož Á molek provedl jeden přetřímámo vodou.

â€žTo je máš hrdinka, máš bychom já dělat svobodu odmánou za statečnost,â€œ prohlásil Michal.

â€žTo by
si určitě zasloučila, ale jak to chceš udělat?â€œ

Michal
na chvíli zmizel v kuchyni a pak se vrátil s dlouhými kleštěmi na grilování.

â€žDrapsnu
ji do táhla kleště a vyhodím na zahradu,â€œ řekl.

Jak Á™ekl, tak neudÁ›lal. Jakmile se totiÁ¼ pÁ™iblÁ-Á¼il k vystresovanÁ© myÁ›ji, zaÁ•ala okamÁ¼itÁ› pÁ-skat a vyskakovat proti jeho holÁ½m nohÁ›m. Ta malÁ› myÁ›jiÁ•ka hnala velkÁ©ho chlapa pÁ™es pÁ™l mÁ-stnosti. Já› uÁ¼ jsem v tÁ© chvÁ-li stÁ›la na posteli a pÁ™ipadalo mi to nesmÁ-rnÁ› komickÁ©. Pak jeÁ›tÁ› o nÁ›co vÁ-ce, kdyÁ¼ jsme na tÁ© posteli, po dalÁ›m pokusu s kleÁ›tÁ›mi, stÁ›li oba. Za nÁ›mi se kryl Á molek s najeÁ¼enÁ½m ocasem. MyÁ› se pokaÁ¼dÁ© vrÁ›tila na stejnÁ© mÁ-sto a nespustila z nÁ›s svÁ© Á•ernÁ© korÁ›lky.

Á€ŽKdyby nÁ›s nÁ›kdo vidÁ›l, tak by se bavil vÁ-c neÁ¼ u vÁ›s v divadle,Á€œ utÁ-rala jsem si slzy od smÁ-chu. Á€ŽCo hadice od vysavaÁ•e? TÁ™eba by do nÁ- vlezla jako do myÁ›dÁ-ry, co myslÁ-Á›?Á€œ napadlo mÁ›.

SedÁ›li jsme na posteli a pÁ™emÁ½Á›leli, jak se dostaneme k vysavaÁ•i, protoÁ¼e cesta vedla kolem myÁ›ji. NaÁ›tÁ›stÁ- si Michal vzpomnÁ›l, Á¼e mÁ› za dveÁ™mi atelieru, kterÁ© byly na opaÁ•nÁ© stranÁ›, dlouhou roli prÁ-svitnÁ©ho papÁ-ru. PÁ™inesl ji, z jednÁ© strany ucpal hadrem a pÁ™istrÁ•il k myÁ›jce. Ta, kdyÁ¼ uvidÁ›la dÁ-ru, hned byla v nÁ-. Michal rouru rychle zvedl, pÁ™iskoÁ•il k oknu a obloukem hodil malou bojovnici do trÁ›vy. V mÁ¼iku byla pryÁ•.

Takhle tedy dopadl Á molkÁ›v prvnÁ- lov a bohuÁ¼el i poslednÁ-. Asi po mÁ›sÁ-ci se podle domovnice, kterÁ› nÁ›m to pÁ™iÁ›la Á™Á-ct, najednou objevil na zahradÁ› dobrman, kterÁ½ dÁ›vÁ›Á™ivÁ©ho Á molka oÁ›klivÁ› poranil. Á€enda mu asi nestihla Á™Á-ct, Á¼e pÁ™ed psy se musÁ- prchat. PÁ™iplazil se v Á¼alostnÁ©m stavu pod Á€žkoÁ•iÁ- oknoÁ€œ, kde ho Á€enda olizovala a zoufale mÁ›oukala, aby nÁ›s pÁ™ivolala. I kdyÁ¼ jsme ho okamÁ¼itÁ› odvezli k veterinÁ›Á™i, stejnÁ› chudÁ›Á•ek druhÁ½ den poÁ›jel. U koho byla nÁ›vÁ›tÁ›va s dobrmanem, to jsme se nikdy nedozvÁ›dÁ›li.

Á€enda nÁ›kolik dnÁ- chodila a poÁ™Á›d svÁ©ho kamarÁ›da volala a hledala. Bylo moc smutnÁ© ji pozorovat. Potom nÁ›s ale pÁ™ekvapila. SkoÁ•ila mi veÁ•er na klÁ-n, aby se pomazlila a jak jsem ji tak hladila, pÁ™iÁ›la mi nÁ›jakÁ› tlustÁ›.

Á€ŽMichale, mÁ›m pro tebe novinku,Á€œ nakoukla jsem do atelieru, Á€ŽÁ€enda bude mÁ-t koÁ›ata.Á€œ MIA KOBOSILOVÁ•